

Lauantai 6.7.2013
Päiväseurat 13:00
Pirkko Mastokangas

“Ope hei! Sä sanot aina Jeps”, totesivat oppilaani minulle yhtenä talvipäivänä. Tuo pieni nelikirjaiminen sana oli siis livahtanut suustani oppilaiden vastauksien jälkeen useamman kerran. Aloin tarkkailla omia sanojani ja jouduin myöntämään itselleni, että “Jeps” livahti suustani luvattoman usein. Meidän useimpien puheessa vilisee pieniä, merkityksettömiltä tuntuja sanoja kuten juu, joo, ym, tuota, noin, näin, öö. Omia pinttyneitä sanoja on vaikea huomata ja vielä vaikeampaa niistä on päästää irti. Kuinka moni meistäkin on oppilaana pitänyt tukkimiehen kirjanpitoa opettajan käyttämistä täytesanoista. Itse ainakin olen syllistynyt siihen. Nämä pienet, epämääräiseltä kuuluvat sanat taitavat olla meidän opettajien tapa huomioida oppilaan vastaus, onko se oikein vai väärin tai yleensä huomioida oppilaan läsnäolo. Noilla pienillä epämääräisillä sanoilla voi lopuksi olla suuri merkitys. Vastaamme sanoilla toisille, että olemme kuulleet hänen puheensa. Merkityksellisiä ne ovat myös siksi, että kerromme niissä usein tunteemme: ilon, surun, kiukun, pettymyksen, vihan tai rakkauden. Ehkä nämä turhilta kuulostavat sanat ovatkin kaikista merkityksellisempiä sanoja.

Olen monesti pohtinut, että onko puheemme aina tarpeellista ja merkityksellistä, koska sanotaan, että yksi kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa. Näin on ainakin itselläni silloin, kun joudun selittämään jotain käyttöohjetta tai neuvomaan tietä jollekin. Kuva tai kartta helpottaa silloin paljon. Yhden tutkimuksen mukaan kaikki sanamme eivät ole merkityksellisiä, vaan noin 30 % puheestamme on ainoastaan merkityksellistä, ehkä puhumisen lahja onkin yliarvostettua. Maailmassa on paljon ihmisiä, jotka puhuvat viittomilla, omilla eleillään tai ilmeillään, kielillä joita emme ymmärrä. Kaikki ihmiset ovat kuitenkin samalla viivalla Jumalan edessä. Ihmisiä joita meidän tulee kohdella tasavertaisina ja samanarvoisina, vaikka emme ehkä tule ymmärretyksi tai emme itse osaa puhua samaa kieltä.

Raamattu alkaa luomiskertomuksella, jossa Jumala ensimmäiseksi sanoo, että tulkoon valo ja valo tuli. Jumala loi maan ja taivaan sanoilla, lyhyillä ja ytimekkäillä sanoilla. Raamatusta löytyy Jumalan, Jeesuksen, enkeleiden, kuninkaiden, paimenten sekä ihmisten välisiä sanoja. Kaikissa Raamatun sanoissa näkyy Jumalan läsnäolo tai sen puuttuminen ihmisten elämässä. Salattu Jumala puhuu kuitenkin läpi Raamatun tavalla tai toisella. Usein toisten ihmisten välityksellä, heidän suullaan ja sanoilla, jotka aiheuttavat tekoja ja mullistuksia ihmisten elämässä.

Monet meistä tuntevat Muumiperheen. Heidän luokseen tuotiin Ninni. Ninni oli muuttanut näkymättömäksi hänen tätinsä ironisten ja ilkeiden sanojen takia. Muumiperheellä kesti kauan ennen kuin Ninni oppi hyväksymään kuulemaan itsestään hyviä sanoja. Pikku hiljaa hyvien sanojen myötä Ninnin jalat alkoivat näkyä ja vähitellen koko ruumis tuli esiin päätä myöten. Minua tämä kertomus on aina puhuttanut siinä, että kuinka paljon helpommin tulee sanottua lähimmäisille ilkeitä, riitaisia tai väheksyviä sanoja lempeiden sanojen sijaan. Tai kuinka usein vaikenen, kun pitäisi puhua, koska itseäni toisten vaikeneminen on ehkä satuttanut kaikista eniten.

Sanasi annoit on näiden Herättäjäjuhlien tunnus. Meille on Raamatussa annettu käskyt ja kultainen sääntö. Pystymmekö täyttämään nämä? Usein vastaus on, että emme pysty. Vajavaisuus on osa meitä. Viime talvena kuulin kerran autoradiosta Haloo Helsingin kappaleen Kuule minua. Sen kertosaheen sanat jäivät puhuttamaan minua: ”Anna minulle hetki aikaa, hetki aikaa miettiä

uudelleen, laittaa sanat oikeaan paikkaan, sanoa mitä todella tarvitsee, ei mitään liikaa, ei mitään turhaa, vaan ne sanat, jotka sielua ravistaa. Anna minulle hetki aikaa, Kuule minua, kuule minua!” Kuule minua ovat sanat, jotka löytyvät myös Raamatusta, virsikirjasta ja Siionin virsistä.

Kuule minua on pyyntö Jumalan puoleen. Kuuleeko Jumala pyyntöämme ja vastaako hän niihin? Me ihmiset odotamme usein Jumalan vastaavan heti meille omalla tavallamme, emme hänen tavallaan. Jumala kuitenkin vastaa aina. Se selviää tai paljastuu meille monesti vasta myöhemmin, kun katsomme elämäämme taaksepäin. Tajuamme miksi joku väärältä tuntunut ratkaisu onkin ollut oikein. Tämän tajuaminen tekee itseni ainakin nöyremmäksi ja pakottaa huutamaan Jumalan puoleen yhä uudestaan ja uudestaan “Kuule minua”. Vajavaisena ihmisenä on silti usein vaikea pyytää apua lähimmäiseltä saati Jumalalta. Jumala kuitenkin kutsuu ihmistä kaikessa rakkaudessaan:” Vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat, minun rakkauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra sinun armahtajasi.”

Raamatun sanat kertovat ihmisten rakkaudesta, vihasta, kateudesta, epätoivosta ja toivosta. Toivo vie meitä ihmisiä eteenpäin. Tämä vuosi on myös Herättäjän nuorisotyön juhluvuosi. Katso ihmistä on valittu juhluvuoden tunnukseksi. Lapset ja nuoret ovat herätysliikkeemme tulevaisuus. Heille täytyy tarjota mahdollisuus kuulla Siionin virsiä tulevaisuudessakin. Tämän päivän nuoriso on erilaisten haasteiden edessä kuin oman aikani nuoriso. Nuorilla on erilainen näkökulma elämään, koska yhteiskunta ympärillä on muuttunut ja muuttuu koko ajan. Tämä meidän aikuisten tulee muistaa ja hyväksyä, antaa nuorille tilaa ja antaa myös rahallista tukea liikkeen kehittymiseen ja ylläpysymiseen. Katso ihmistä haastaa meidät katsomaan niin lähimmäistä kuin Kristustakin, Jumalan poikaa, joka tuli ihmiseksi. Katso ihmistä laittaa meidät huomaamaan kaikki lähimmäisemme; tutut ja tuntemattomat, köyhät ja rikkaat, sairaat ja terveet, lapset ja aikuiset. Voimme pyrkiä kohtelemaan kaikkia hyvin. Se ei silti riitä, vaan joudumme katsomaan itseämme ja toisiamme Kristuksen ristin kautta pyrkien armollisuuteen ja rakkauteen, kuten Jumala sanassaan tekee meille. ” Sanasi annoit meille, pyytävä avun saa, luoksesi pyrkineille myös ovi aukeaa. Luotamme lupaukseen ja armoon valtavaan, kätesi johdatukseen me jäämme kulkemaan”.